

3.- 4.klašu deju kolektīva brauciens un Lietuvu

(projekta „Nordplus Junior 2014” ietvaros. Mežkuiču ģimnāzija 2015.gada 10.- 15.februāris)

10.februāris, otrdiena, plkst.9.00

Beidzot ir piepildījies tas, par ko daži skolēni ir sapņojuši pēdējās 2 nedēļas- pienācis brīdis, kad jākāpj autobusā un sākas brauciens uz Lietuvu. Lepni var iecelt savu pirms nedēļas sakārtoto čemodānu, ieņemt vietu un pamāt ardievas Garkalnei, saviem vecākiem un mājās palikušajiem skolasbiedriem.

Blakus sēž draudzene vai draugs, ārā spīd saule, un vecāku dotās euro monētas dedzināt dedzina kabatu. Ik pēc nobrauktiem 50 km atskan jautājums: "Cik ilgi vēl jābrauc? Vai būs kāds veikals?" Tas nekas, ka tikko esam pabraukuši garām Salaspilij un Doles salai, ka neesam vēl ne pusceļā, jo ceļš līdz Mežkuičiem it kā nav tāls, tomēr tie ir 178 km.

Aiz Jelgavas ir pirmā pietura, jo izdzertā minerālūdens un sulas daudzums liek sevi manī un iesākt dziesmu: „Strauja, strauja upe tecēj..”. Tad nu „Lukoil” benzīntanks dabū trūkties! Rindā stāvot, izrādās, ka vienam sāp kakls un noteikti vajadzīgas konfektes „Locet”, otram ļoti gribas ēst, neskatoties uz to, ka mamma dotās sviestmaizes jau ir notiesātas, un trešajam organisms ir tik ļoti atūdeņojies, ka nepieciešami vismaz 2 l nenosakāmas krāsas šķidrums, lai šķidruma līmeni organismā atjaunotu. Un nelīdz skolotāju iebildumi, ka ir tikai 1. ceļojuma diena, ka esam vēl Latvijā un naudiņu vajadzētu pataupīt Lietuvai.

Beidzot pārbraucam robežu, ar skaļiem aplausiem sveicam Lietuvu, un līdz Jonišķiem, kur atrodas mūsu viesnīca, ir tikai 22 km. Viesnīca atrodas pilsētas centrā, viesnīcas īpašniece mūs uzrunā skaidrā latviešu valodā, kas dažam rada patiesu izbrīnu. Ieraugot savus numuriņus, atskan skaļi izsaučieni: „Karaliski!”, „Beidzot... kāda gulta, duša un cik skaisti!”. Ir tikai 40 min, lai izbaudītu jauko atmosfēru, iekārtotos un dotos prom- uz Mežkuičiem.

30 min brauciens uz Mežkuiču ģimnāziju paiet sarunās par vakara plāniņiem- kurš pie kura ies ciemos, kādas būs paroles, lai tiktu ielaisti istabiņā viesi, un visas sarunas grozās tikai ap viesnīcu.

Mežkuiču ģimnāzijā mūs sagaida skaistos tautas tērpos tērpti 4.klases skolēni un pusdienas. Patiesu pārsteigumu iztaisa tas, ka lietuvieši ēd skābeņu zupu, ka arī viņi ēd kartupeļus ar gaļas mērci un salātiem, ka arī viņu „kompotas” izrādās tāds pats dzēriens kā pie mums. Visu pusdienu porciju notiesā tikai retais, jo pūcītis pilns ar līdzpaņemtajiem un iegādātajiem gardumiem.

Ik uz soļa jūtamies patiesi gaidīti- 4.klases telpa rotāta ar abu valstu kartēm, kurām blakus dažādi vārdi gan latviešu, gan lietuviešu valodā, zāles rotājumā abu valstu kontūras, kuras ieskauj rokās sadevušās bērnu figūriņas. Tad nu nelielais sagaidīšanas sveiciens – latviešu tautas dziesma „Kur tu tecī, gailīti

manu...”, kuru izpilda 4.klases bērni. Sanāca tāda jauka sadziedāšanās! Direktora uzruna, apmainīšanās dāvanām un ekskursija par Mežkuiču ģimnāziju. Tas bija interesanti! Skolā 2 muzeji: viens- skolas vēstures, bet otrs- lietuviešu tautas vēstures muzejs, kurā aplūkojami un aptaustāmi dažādi priekšmeti, kurus lietuvieši izmantojuši sadzīvē 18.- 19.gs. Muzeja ekspozīcijā arī labākie Mežkuiču ģimnāzijas beidzēju darbi – prievītes, jostas, dvieļi un pat logu slēgi -, kuros savijas lietuviešu raksti un krāsas.

Tad dodamies ekskursijā pa pašiem Mežkuičiem, jo laiks šodien ideāls- +8 grādi, saulīte pa zemes virsu staigā, un pietrūkst tikai sniegpulksteņu, jo sniega gandrīz vai nav. Mūs pavada skolotāja Dace, kura izvēlējusies ļoti labu maršrutu- vēsturisko vietu apmeklējums mijas ar pastaigu pa parku, kur ierīkota „mīlētāju sala”, „veselības taka” un „enerģētiskais labirints”. Šīs, bērniem tik interesantās vietas, iekopuši paši Mežkuiču iedzīvotāji, rakstot ES projektus.

Launags pienāk ātri, un punčos nav daudz vietas gardajam biežpiena sacepumam, kurš izrādās gandrīz tikpat guards kā mūsu skolā, jogurts, sula un karamelu kruasāns tiek ņemts līdzī uz viesnīcu, lai būtu ko uzkost, ja ļoti, ļoti gribētos ēst.

Beidzot viesnīca- tik ilgi gaidīta un izsapņota, beidzot iespēja atpūtināt nogurušās kājas un miesas. Nezin kāpēc, iebraucot viesnīcā, nogurums kā ar roku atņemts, un nu tik var doties ciemos, saņemt viesnīcas sarūpētās burgermaizītes ar sulu un, protams, kopā ar skolotājam doties uz tuvējo „Maxima” veikalu, lai „neko nepirktu, bet iepazītos ar piedāvājumu!”. Hi, no veikala dažs labs iznāk ar pilnu iepirkuma maisiņu un vārdiem: „Te viss ir lētāks!”.

Ap 21.00 kņada lēnām sāk norimt, dažs labs noguris no agri iesāktās „pidžamu ballītes”, dažs labs paspējis salauzt istabiņas durvju slēdzeni (pārāk bieži un ātri vajadzēja at- vai aizslēgt durvis!), dažs labs ļoti grib mammu un priecājas par līdzī paņemto mīļmantiņu, bet 22.00, kā bijām vienojušies, istabiņas iestājies relatīvs miers, jo ir taču televizori ar multeņu kanālu. Esam noguruši no iespaidiem bagātās un emocijām piesātinātās dienas.

11.februāris, trešdiena

Rīts iesākas jau 8.30 (kaut gan dažs labs cenšas pamosties jau no 6.30), jo ejam uz brokastīm viesnīcā. Zviedru galds ir katra gaumei- dažādi kellogi, desiņas, gaļiņas, siers, maizīte un tējas, kafijas, ko nu sirds kāro!

Mežkuiču ģimnāzijā plkst.10.00 sākas „deju diena”, kad dejojot iepazīstamies, mācāmies latviešu un lietuviešu dejas akordeona un klavieru pavadījumā, paši dziedam un iemācām „Tūdaliņ, tāgadiņ..”, un apgūstam 3 lietuviešu dejas. Viss notiek jauktos pāros, un jau raisās arī pirmās sarunas, jau lietuviešu puisi noskata latviešu meitenes un galanti izvēlas nākamās dejas partneri. Plkst.11.00 iemācītās dejas „atdejojam” Mežkuiču deju kolektīva vadītājam, kura atnākusi papriecāties par saviem un mūsu dejojājiem, jo pati ir dekrēta atvaļinājumā.

Plkst.12.00 esam Mežkuiču kultūras namā, kur iemēģinām skatuvi piektdienas koncertam. Skatuve kā jau skatuve, bet mūzika... pie tādas vēl neviens no deju kolektīva dalībniekiem nebija dejojis! Tā kā mūsu mūzikas disku formātu neatvēra neviens no k/n pieejām tehnikām, tad pavadījums izskanēja ļoti savdabīgs. Apmēram šāds: „Pļik, pļek,, pļukš, tram-ta-ram-ta trallallā” utt., iesaistot vēl ciparu kombinācijas 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8...iesaistot la-la-lā u.c., nedaudz arī vārdus „...es atradu akmentiņu, es atradu akmentiņu...utt.”. Paši bērni ļoti centās palīdzēt ar pareizu vārdu kārtību un izrunu, bet, straujas dejas dejojot, tas nemaz nebija tik viegli!

Atkal ceļš cauri parciņam, veiklības un spēka takai, tad pusdienas skolā un tālāk uz Šauļiem, apskatīt pilsētu. Viens no Šauļu pilsētas simboliem ir skaisti apzeltīta puisēna- strēlnieka statuļa. Tās

nosaukums „Zelta puisēns”. Uz gides jautājumu - ko nozīmē statujas pamatnē redzami cipari 1236?, izskan dažādas atbildes- gan sākot no matemātiskām „formulām”, kā no visiem cipariem 1, 2, 3 var dabūt 6, gan tik daudz karavīru bijis karaspēkā, gan izskan versija, ka tik daudz bultu šis puisēns izšāvis. Kādam iešaujas prātā doma, ka tas varētu būt gada skaitlis un, protams, gide turpina savu stāstījumu par Saules kauju, kura notika 1236.gadā. Stāsts ir interesants, tiek uzdoti jautājumi, bet pēdējais jautājums mūsu gidei liek aizdomāties: „Piedodiet, skolotāj! Man tāds laikam stulbs jautājums - Kāpēc visas statujas ir plikas?”. Meiteņu atbilde seko zibenīgi: „Tu ko, iedomājies, kāds viņš izskatītos svārkos!”. Lai nu kā, bet šis jautājums palika atklāts.

Plkst.15.00 mūs gaida ekskursija „Aušras” muzejā, kur 2 stundu laikā tapa lieliskas Meteņu maskas (protams, ka pašiem mājās jāpabeidz) un interesants stāstījums par Meteņiem- kas tie par svētkiem, kāpēc jāiet ķekātās, kāpēc jāsmidina cilvēki un jāslēpj sava seja zem maskas?

Bērni ir noguruši, un saprotam, ka Krusta kalnu apskatīt nav viņu spēkos. Paziņojums, ka atgriežamies viesnīcā, izraisa sajūsmu un dažam nāk kā atpestīšana – beidzot varēs pabūt viesnīcā, pabūt istabiņā, atpūsties. Lai cik tas dīvaini arī neliekas, bet līdz vakariņām, līdz plkst.19.40, viesnīcā ir klusi un mierīgi- cits guļ, cits skatās televizoru, cits spēlē spēles... Skolotāji dodas vizītē uz katru istabiņu- noskaidrot, kā bērni jūtas, vai nav kādas problēmas, kuras būtu nepieciešams atrisināt.

Vakariņas ir viesnīcas kafejnīcā. Apkalpo kā kafejnīcas apmeklētājus, katram pienes klāt porciju, katram pasniedz nepieciešamo. Acis lielas un neveiklības sajūta arī iezagusies, pazudusi pašpārliecinātība un bravūra. Interesanti skatīties, kā pārvēršas visskaļākie un bravurīgākie!

Vēl pēdējā plānošanas sapulce par to, cikos jāceļas, kas jāņem līdzi, un visi dodas uz savām istabiņām. Līdz 21.00 var ciemoties pie citiem, bet 21.00 jānododas uz savu istabu, jāmazgājas un 22.00 jāliekas savā gultā, lai varētu pienācīgi sagatavoties rītdienai- brokastīs jābūt jau plkst.7.30.

Nakts samērā mierīga, tikai 2 reizes atskan ugunsdzēsības signalizācija, jo apkures katls, kurš uztur siltumu, izrādās, dūmo. Mūsējie pat nepamana un nedzird skaļo signalizāciju, toties skolotājiem miegs vairs nav ne prātā!

12.februāris, ceturtdiena.

Diena iesākas ļoti agri. Ceļamies jau 7.00, brokastis plkst.7.30, bet 8.15 būtu jābūt autobusā, taču neesam... Mēģinām saprast, kas notiek – daudziem sāp vēders un galva, citam slikta dūša. Tāpēc nolemjam, ka skolotāja Melita paliks viesnīcā ar tiem bērniem, kuriem ir kādas veselības problēmas, un mēģinās tikt skaidrībā ar problēmu cēloni, bet Inga un Liene dosies ekskursijā ar tiem, kuri jūtas veseli un spirti. Šķiet, ka nogurums, piesātinātā programma un patstāvīgās aktivitātes liek sevi manīt, un ar skolotāju Melitu paliek 8 bērni. Informējot vecākus, gan noskaidrojām, ka plāniņš palikt mājās dažam „nobriedis” jau vakar, jo „esot noguruši un pārguruši... esot grūti... esot liela slodze!”. Ir tikai viens jautājums- vai viņi bija ieguvēji vai zaudētāji, ka palika mājās?

Tie bērni, kuri aizbrauca uz Kauņu, apmeklēja jauno Dabas muzeju, izstaigāja visus stāvus gida padarbībā un apskatīja ekspozīcijas, sākot no viensūņiem, beidzot ar mugurkaulniekiem, zīdītājiem un ieraudzīja pat mamutu kaulus. Visi bija sajūsmā par interesanto ekspozīciju, par muzeja iekārtojumu un daudzajiem eksponātiem (gan no Lietuvas, gan Latvijas, gan no visas pasaules). Izbrīnu radīja gan žirafes iespaidīgais augums, gan Kanādas lāča milzīgais ķermenis un kur nu vēl „mazākais” omārs – 50 gadu vecs un sver ap 35 kg; ieraugot strausa un kolibri olas (abas blakus), dažam radās jautājums – kas gan tas par putnu, kurš dēj tik lielas un tik mazas olas? Tā nu bija jāatrod šie dzīvnieki, un gidam varēja uzdot visus interesējošos jautājumus. Dažam gan zoologija īpaši neinteresēja, toties otrs muzejs nu gan bija viņu gaumē!

Aviācijas muzejs- nesen izveidota ekspozīcija bijušās Kauņas lidostas telpās. Te nu „sirdi atveldzēja” puisi un ne tikai... izrādās, ka fizikas likumi 4.klasei nav sveši un atbildēt uz āķīgiem jautājumiem par gaisa plūsmām un virzieniem, par gaisa laušanu un lidmašīnas pacelšanās mehānisma darbību dažiem nav nekādu problēmu! Un, protams, uzdot jautājumus neviens nekautrējās, jo gids bija atvērts, aktīvs un gatavs atbildēt uz visiem jautājumiem. Sākot no Lietuvas aviācijas vēstures un beidzot ar privātās lidmašīnas nolaišanos lidlaukā, kas, protams, bija sakritība, tas viss bija aplūkojams šajā muzejā. Vislielāko sajūsmu gan izraisīja lidojuma simulators, kur katram bija iespēja izmēģināt pilota iemaņas. Uh, cik gan daudz „nāves cilpu” tika izlidots un bez neviena upura!

Atgriezušies vakariņās tikai plkst.19.40, varējām dalīties piedzīvotajā un stāstīt visiem, kas gan tik nebija redzēts! Prom aizbrauca viena meitene, jo viņa bija temperatūra un vecāki nolēma vest viņu mājās.

13.februāris, piektdiena.

Diena iesākas vēlāk, jo Mežkuičos jābūt tikai plkst.9.40. Kamēr savācam visu nepieciešamo deļošanai, kamēr sapakojamies, ir jau 9.15, un ātri dodamies uz Mežkuičiem. Tur mūs gaida cits autobuss, lai dotos uz „Baltu muzeju”.

„Baltu muzejā” izstaigājam 1 km garo dievību taku, apskatām uguns rituāla vietu, bet aukstais vējš un vēsais laiks neļauj daudz ārā kavēties, ir arī pēdējais laiks apmeklēt teātra izrādi „Atrastā cepure”. Izrāde lietuviešu valodā, un pēc 40 min sākas mūsu pašu tulkojums darbībām uz skatuves. Kā vēlāk noskaidrojām, nebijām jau tālu no patiesības – teātris bija par draudzību, mīlestību un ģimeni, kuras galvenā vērtība bija kopā būšanā, nevis iespējā iegūt zeltu, naudu un slavu. Turpinājās ekskursija iekštelpās, kur mēģinājām atrast Latvijas un Lietuvas vēsturē kopīgo – gan Valsts dibināšanas gads, gan PSRS okupācija, gan izsūtīšanas uz Sibīriju, gan „Baltijas ceļš” un neatkarības atgūšana, tas viss mūsu valstīm ir kopīgs un vienojošs.

Nemanot pienācis pusdienas laiks, un esam atpakaļ skolā, lai pēcpusdienā dotos uz mēģinājumu k/n, nu jau ar muzikālo pavadījumu (oriģinālo), tad aktīvās darbnīcas skolā. Bērniem ļoti patika darbnīca „Just Dance”, kur varēja brīvi izkustēties un pārbaudīt savu muzikālo dzirdi, ritma izjūtu un koordināciju. Mierīgāku aktivitāšu cienītājiem lietuvieši piedāvāja zīmēšanas un rokdarbu darbnīcas. Arī tās bija plaši apmeklētas, un tur varēja izbaudīt klusu mūziku un jauku, relaksējošu atmosfēru.

Ātri pienāca plkst.17.00, un devāmies uz k/n, lai sāktu gatavoties vakara koncertam. Pie mums atbrauca ciemiņš, skolotāja Inese, un uzreiz ķērās pie pastalu siešanas, tērpu sadales un pie pareizas tautas tērpa valkāšanas „stundas”.

Tad nu bija pienācis projekta galvenais un svarīgākais brīdis – koncerts, kas veltīts Lietuvas Republikas dibināšanas 97.gadadienai. Koncertā mēs varējām vērot visus kolektīvus, kuri darbojas Mežkuiču ciemā. Skatītājus iepriecināja gan mazie pirmsskolēni, gan ģimnāzijas tautas un mūsdienu deju kolektīvi, vokālie un vokāli – instrumentālie ansambļi, individuālie dziedātāji un folkloras grupas, gan pieaugušo deju kolektīvi, vokālie ansambļi un arī vecmāmiņu vokālais ansamblis, kuru krāšņos un dažādos tautas tērpus bērni vēroja ar interesi. 29 numuri un tāda dažādība, kurā iekļāvāmies arī mēs ar mūsu „jestrājām” deļām „Kas tur mežā brakšķināja?”, „Es atradu akmentiņu...”, „Rupjmaizes kukuls” un „Spīdēja saulīte!”.

Ir 22.00, un mēs esam viesnīcā, lai gatavotos mājupceļam, jo rīt izbraucam jau 8.15 un ceļš mūs vedīs ne jau uz Latviju, bet uz Klaipēdu, uz „Delfināriju”.

14.februāris, sestdiena.

7.30 brokastis, bet 8.15. jau esam autobusā un pacilāti dodamies uz Klaipēdu. Ceļš garš - 2,5 stundas, bet prieks, kuru sola tikšanās ar jūras iemītniekiem, ir milzīgs, un kur nu vēl lielveikala apmeklējums, lai iegādātos nelielas dāvanīņas saviem mīļajiem – vecākiem, brāļiem un māsām.

Klaipēdā, gaidot prāmi, izstaigājam vecpilsētu, mēģinām atrast kopīgo un atšķirīgo Rīgai un Klaipēdai, taču, protams, ka visu prātus nodarbina domas par prāmi, delfīniem un gaidāmo šovu. Dažiem brauciens ar prāmi būs pirmais viņu dzīvē, cits delfinārijā jau bijis un aizgūtnēm stāsta, kas gan būs redzams. Un beidzot- prāmis- visapkārt ledus vižņi, pūš auksts vējš, bet, neskatoties uz to, gribas būt uz klāja, nevis sēdēt iekšā! Un tad delfīni sagaidīti ar aplausiem un asarām, ar vārdiem: „Tas ir skaistākais, ko man nācies redzēt!”. Pēc jaukā izrādes sākās „maratona skrējiens” uz prāmi, jo prāmis pietāja tālākajā pieturā un mūsu pavadones - lietuvietes- to nebija paredzējušas. Viss beidzās labi- prāmi aizturējām, līdz visi mūsu bērni bija sakāpuši!

Tad nu sākās atpakaļceļš mājup, taču tas pagāja ļoti ātri, jo bija jāapkopo viktorīnas „Ko es zinu par Lietuvu?” rezultāti (visu 5 dienu garumā, pēc muzeju un apskates objektu apmeklējuma, autobusā, braucot uz viesnīcu, bērniem tika uzdoti dažādi jautājumi par dzirdēto un redzēto), bija jāpaēd pusdienas un launags, kuru sarūpēja mūsu ēdinātāji, bija jāpasaka „paldies” lietuviešu skolotājiem un šoferim... un vēl, un vēl, un vēl. Nemaz nepamanījām, ka pārbraucām pāri Latvijas robežai, un tad jau zvani vecākiem, un plkst.21.40 – galapunkts Garkalnē.

Paldies visiem braucējiem par izturību, jauko uzstāšanos koncertā un disciplinētību!

Paldies vecākiem, ka uzticējāt mums savus bērnus -

skolotājas Inga Pelcmane, Liene Rolanda un Melita Lejniece